

lige Diskussion om enkelte Punkter paa Fattigvæsenets Omraade, som har fundet Sted her i de senere Aar og ikke har taget Hensyn til de specielle Lovforslag angaaende denne Materie, der foreligger her, saa at man slet ikke veed, om det ærede Medlem, der har paataget sig saa stort et Arbejde, som at forelægge et Lovforslag om hele Fattigvæsenet, indtager den ene eller den anden Stilling til disse enkelte, ingenlunde betydningsløse Spørgsmaal paa Fattigvæsenets Omraade. Der er jo først Spørgsmaalet om Virkningen af Sygehjælp, som har været saa meget omtalt. Der er jo Mange, der ubetinget holde paa, at der burde være fri Lægehjælp og Medicin, og at Modtagelsen af denne Hjælp ikke skulde medføre de Virkninger, som Loven ellers foreskriver med Hensyn til modtagen Fattighjælp. Jeg for mit Vedkommende erkjender, at dette Spørgsmaal maa nødvendig ses i Forbindelse med hele Sygeklasse-Institutionen, og jeg maa derfor indtage en reserveret Stilling dertil. Men maatte er det ærede Medlems Anskuelse i denne Henseende udtrykt i Bestemmelserne i § 44 sammenholdt med § 24 — det er jo forøvrigt Bestemmelser, som ikke ere af ringe Betydning, thi de udvide den nuværende 6-Ugers Kur efter Forordningen af 24de Januar 1844 § 13 i en ikke ringe Grad, idet de, som have havt 3 Aars Ophold i en Kommune, ville ikke alene kunne faae Sygehjælp i 6 Uger, men ogsaa Understøttelse i 3 Maanedere. Det er en meget human Bestemmelse, som jeg for mit Vedkommende, hvis vi skulde have en Lov paa dette Grundlag, kunde gaa med til, og som ogsaa stemmer med, hvad jeg omtalte før, at naar man gjorde Fødestedet til Forsørgelseskommune, saa var det nødvendigt at føre noget mere over paa Opholdskommunen af den midlertidige Understøttelse. Men jeg siger kun, at jeg tror, at den midlertidige Understøttelse er saa meget fremme, at vil man skrive en Lov om dette Forhold, maa man ogsaa tage Stilling dertil. Det er jo muligt, at den ærede Forslagsstiller har taget Stilling til dette Spørgsmaal, at han ikke vil gaa videre end til, hvad jeg her nævnte, og jeg er ogsaa overbevist om, at han heri hos Mange vil finde Medhold. — Saa er der et andet Punkt med Hensyn til Virkningen af Fattigunderstøttelse, hvor der i Lovforslaget er gjort en Forandring. Jeg kan ikke sige, om den skyldes den ærede Forslagsstiller eller det oprindelige Lovforslag. Jeg sigter til § 42; hvorefter et Mand vil kunne faae Lov til, naar han har nydt Fattigunderstøttelse, selv om den ikke er tilbagebetalt, at indgaa Vægtstøb, naar det kun er et Aar siden, at

han nød Fattigunderstøttelsen. Vi vide jo Alle, at der nu udfordres 5 Aar, og da jeg ikke har hørt nogen egentlig Motivering for denne forandrede Bestemmelse, kan jeg ikke ret give den mit Bifald. Jeg mener, at naar en Mand for et Aar siden har været nødt til at søge offentlig Fattigunderstøttelse, er der ikke Noget i Veien for, at Lovgivningen paalægger ham den Byrde, at han maa vente noget med at gifte sig, for at man kan komme til at se, hvorledes hans Stilling bliver, om han virkelig er i Stand til at forsørge en Familie. I det Hele synes jeg ikke, at der er Grund til ad Lovgivningsveien at beskytte letfindige Vægtstøbere. Jeg vilde foretrække den bestaaende Bestemmelse for denne meget betydelige Forandring. — Endelig er der paa dette Omraade en meget væsentlig Ting. Det ærede Medlem har jo naturligtvis i friskt Munde, hvorledes det har været omdebatteret, om det ikke maa siges at være stemmende med Billighed og Humanitet, at den, som i en vis Tid har været i Stand til at bærge sig selv uden at ty til Fattigvæsenet efter een Gang at have gjort det, nyder en Begunstigelse. Man har ment, at man i Grunden maatte glæde sig over denne Person, og den Energi, han maa forudsættes at have vist, og at han derfor navnlig bør nyde den Begunstigelse, at han efter en vis Tids Forløb — man kan have forskellige Meninger om, hvor mange Aar det skal være — kan gjenindsættes i sine borgerlige Rettigheder, selv om han ikke paa et bestemt givet Tidspunkt er i Stand til at erstatte det Oppebaarne. Dette Spørgsmaal, og jeg tror, der er endnu flere, som, saavidt jeg veed, ogsaa snart ville komme frem til Behandling i Thinget fra et Udvalgs Side, synes jeg, at den ærede Forslagsstiller ikke har taget Hensyn til, saaledes som han har affattet § 34. Man faar altsaa ikke at vide, om det ærede Medlem er med eller imod paa dette Omraade, og jeg kan ikke undlade her at indskyde den Bemærkning, at den ærede Ministers Indvending imod dette Lovforslag har nogen Gyldighed, at det er vanskeligt at tage Stilling dertil, uden at man tager det i Forbindelse med den øvrige Lovgivning. Det viser sig jo ganske tydelig ved § 34, der giver Fattigvæsenet Ret til en Erstatning hos den Fattige for det Oppebaarne, ikke alene i hans levende Live, men ogsaa i hans Dødsbo. En saadan Bestemmelse kan ikke opretholdes i sin Almindelighed, hvis man kommer til en Lovbestemmelse om, at f. Ex. efter 5 Aars Forløb skal oppebaaren Fattighjælp estergives, dersom den Paagældende i disse 5 Aar har kunnet forsørge sig selv. Dersom en saadan Lovbestemmelse skulde vinde Bifald,